

68- Truyện Một Trăm Đứa Bé Cùng Sinh
Ra Đời Một Lúc

Một thuở nọ, Đức Phật ngự dưới cội cây Ni-câu-đà, trong thành Ca-tỳ-la-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có vô lượng tài sản, của báu, không thể tính kể được. Ông chọn con gái nhà giàu sang để cưới làm vợ, tấu trời âm nhạc để mua vui cho nàng. Về sau, nàng mang thai, đủ mười tháng sinh ra một cục thịt. Trưởng giả thấy vậy, trong tâm rất buồn bã, cho là điềm chẳng lành. Ông đến chỗ Phật, đánh lễ dưới chân Ngài rồi quỳ thẳng, chắp tay bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, vợ con mang thai, sinh ra một cục thịt, chẳng hay đó là điềm lành hay dữ. Cúi xin Đức Thế Tôn chỉ dạy.

Đức Phật bảo trưởng giả:

–Ông chớ thất mắc và lấy làm lạ, hãy cứ nuôi nấng bảy ngày sau sẽ rõ.

Trưởng giả nghe Đức Phật dạy, trong lòng vui mừng khôn xiết, liền trở về nhà bảo vợ hãy sẵn sóc. Bảy ngày sau quả nhiên cục thịt nứt ra, trong đó có một trăm đứa bé, tất cả đều có tướng mạo khôi ngô khác thường, trên đời ít có.

Một trăm đứa bé dần dần khôn lớn, một hôm cùng nhau ra khỏi thành đi dạo chơi, dần dần đến dưới cội cây Ni-câu-đà. Thấy Đức Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời, các đứa trẻ vui mừng, bước đến đánh lễ dưới chân Phật rồi lui lại ngồi sang một bên, Đức Phật liền nói pháp Tứ đế cho các cậu bé nghe. Tâm ý được mở tỏ, một trăm cậu bé đều đắc quả Tu-đà-hoàn, liền ở trước Phật cầu xin xuất gia.

Đức Phật bảo các cậu bé:

–Cha mẹ chưa cho phép, không được xuất gia.

Các đồng tử nghe Phật dạy, bèn trở về xin phép cha mẹ. Vì thương con, nên cha mẹ không nỡ ngăn cản, bèn dẫn các con đến chỗ Phật, xin Ngài cho các con được xuất gia.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc các đứa trẻ tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, tất cả đều chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát, được trời, người kính ngưỡng.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Một trăm vị Tỳ-kheo cùng ra đời một lượt, đời trước đã gieo trồng phước đức gì mà nay một trăm người anh em lại cùng sinh ra một lượt như vậy, tất cả đều có tướng mạo khôi ngô khác thường, được mọi người yêu kính, lại gặp Thế Tôn được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay chín mươi một kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi. Sau khi giáo hóa chúng sinh viên mãn, Ngài nhập Niết-bàn.

Lúc ấy, có vị vua tên là Bàn-đầu-mạt-đế thâu lấy xá-lợi Phật rồi xây dựng ngôi tháp bằng bốn chất báu để cúng dường xá-lợi. Bấy giờ, có một trăm người khác cùng ở trong làng dâng hương hoa và tấu trời âm nhạc để cúng dường ngôi tháp.

Tất cả đều cùng nhau thệ nguyện rằng: “Nguyện đem công đức căn lành cúng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

dường này, khiến cho chúng con đời sau được sinh ra tại cùng một nơi và cùng là anh em của nhau”. Phát nguyện xong, họ ra đi.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, những người cùng ở trong làng thời ấy, nay chính là một trăm vị Tỳ-kheo đây vậy. Nhờ năng lực thệ nguyện của họ lúc đó, nên trong chín mươi mốt kiếp, họ không bị đọa địa ngục, súc sinh, ngã quỷ. Bất cứ sinh lên cõi trời, cõi người, họ thường sinh ra đồng một lượt thọ hưởng sự vui sướng cõi trời. Cho đến ngày nay gặp Ta vẫn sinh ra đời một lượt, được xuất gia đắc đạo.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH